

SANNFINLÄNDARNAS SÄKERHETSPOLITISKA PROGRAM 2015

Nationell säkerhet

1. Allmän värnplikt och tillräcklig försvarsmateriel säkerhetspolitikens fundament

Kärnan i Finlands försvar och försvarsvilja har i årtionden varit en allmän värnplikt som via militärtjänstgöring och efterföljande reservisttjänstgöring har förenat unga med olika bakgrund och från olika sociala grupper i ett gemensamt mål: att försvara fosterlandet i alla situationer.

Att avtjäna sin värnplikt har varit och är för många unga män – och numera även för många kvinnor – en hederssak. Under värnpliktstiden lär man sig ta ansvar, fungera i grupp och utföra arbete för det gemensamma bästa. Värnplikten är viktig även i det avseendet, att den förebygger utslagning bland unga män genom att öka självförtroendet hos den som fullgör tjänstgöringen och genom att behandla alla rättvist både vad gäller rättigheter och skyldigheter. Dessa faktorer har stor betydelse för den moraliska hållningen och bör enligt sannfinländarna inte underskattas. Värnplikten kan inte längre förkortas. Förslag om fyra månaders tjänstgöringstid är inte realistiska, i synnerhet som reservisternas repetitionsövningar är otillräckliga. En enskild kämpe kan säkert utbildas på fyra månader, men det behövs mer tid för att beväringen ska kunna agera som en del i en grupp.

Enligt grundlagen är var och en skyldig att delta i fosterlandets försvar eller att bistå försvaret. Den allmänna värnplikten är kostnadseffektiv och samtidigt det enda realistiska sättet att upprätthålla försvaret i ett land som Finland. Den måste vara täckande. Antalet personer som är helt befriade från värnplikt bör minskas. Den som av övertygelse är hindrad att fullgöra vapentjänst eller vapenfri tjänst kan utföra civiltjänst. Civiltjänsten borde utvecklas så att den i högre grad stöder målen för vår försvars- och säkerhetspolitik.

Det finns varken ett försvarsmässigt behov av eller ekonomiska förutsättningar för könsneutral värnplikt i Finland. Sannfinländarna ser dock gärna att kvinnor deltar i uppbåd eller annat arrangemang som främjar spridningen av kunskaper om vårt försvar. För kvinnor som inte är intresserad av frivillig militärtjänst kunde man överväga möjligheten till medborgartjänst med betoning på utbildning i kristid.

Sannfinländarna godkänner inte en selektiv värnplikt. Denna försvarsmodell, som bland annat Sverige har infört, leder till en dyr yrkesarmé som undergräver den nationella enheten. Följer vi Sveriges väg är risken stor att försvarsviljan kollapsar. Utan vilja är försvaret inte trovärdigt, inte ens om vi allierar oss militärt eller på allvar börjar öka försvarsanslagen.

Ett trovärdigt försvar är dock inte enbart en fråga om vilja. Försvarsmakten behöver också materiella resurser. De ansvarslösa nedskärningar som skett i försvarsreformens namn kan inte fortsätta. Driftkostnaderna har tårt så hårt på de materiella resurserna, att de snart äventyrar en trovärdig försvarsförmåga och försvaret av hela landet.

Sannfinländarna anser att nedskärningen av resurserna för försvaret inte längre kan fortsätta utan att fundamentet för försvaret äventyras. Samtidigt är det risk att vår försvarslösning på regional nivå raseras. I stället har vi fått ett frivilligt försvarsarbete, bland annat i form av landskapstrupper bestående av reservister, vilket i sig är en positiv och bra komplettering till vår

försvarslösning. Ytterligare satsningar behövs för reservistutbildningen, men frivilligheten kan inte ersätta ett regionalt landsomfattande försvar.

1.1 Försvarsmaktens finansieringsbehov

Finlands säkerhetsmiljö är för närvarande förhållandevis stabil, men situationen kan tillspetsas snabbt, vilket till exempel krisen i Ukraina visar. Mot den bakgrunden bör vi inte pruta på vår militära prestationsförmåga. En trovärdig förmåga bygger man inte upp då en kris uppstår.

Sannfinländarna respekterar försvarsmaktens personal och det arbete de utför. Vi förutsätter att försvarsmaktens anslag hålls på en sådan nivå, att dess funktionsförmåga inte försvagas, utan tvärtom utvecklas på ett långsiktigt sätt.

Sannfinländarna stöder den strategi för försvarförvaltningen som är inskriven i den parlamentariska utredningsgruppens betänkande Försvarets utmaningar på lång sikt (riksdagens kanslis publikation 3/2014), enligt vilken försvarsmaktens årliga budget höjs med cirka 50 miljoner euro år 2016 och stegvis upp till sammanlagt ca 150 miljoner euro fram till 2020 utöver indexjusteringar. Sannfinländarna ser strategin som ett minimikrav.

1.2 Natomedlemskap

Försvarsandan har av tradition varit stark i Finland och försvarsmakten värderas högt. Orsaken torde att folket allmänt taget anser att vårt land är värt att försvara och upplever sig ha ansvar för detta försvar.

Enligt sannfinländarnas uppfattning har en militär alliansfrihet tjänat Finland så bra, att en ändring av denna linje kräver tunga skäl. Inga konkreta motiveringar har framförts som skulle ge oss anledning att tro att ett Natomedlemskap skulle förbättra vår försvarsförmåga. Däremot skulle vår handlingsfrihet i säkerhetspolitiska frågor inskränkas och vi skulle få nya skyldigheter inom alliansen – bland annat relaterade till internationell krishantering.

Vi stöder en nationell försvarslösning: ett militärt alliansfritt Finland förbereder sig på att försvara hela landet med hjälp av ett regionalt försvarssystem som bygger på allmän värnplikt. Stöd behövs, men Finland kan inte förlita sig på hjälp utifrån. I en verklig situation får vi hjälp endast om det gynnar den givande parten.

I Finland har man dock på hög nivå inom politiken och informationsverksamheten redan i flera år försökt föra vårt land mot ett Natomedlemskap, bit för bit. Folket motsätter sig tanken, men förbereds för en anslutning bland annat genom påståendet att allmän värnplikt skulle bibehållas även vid ett Natomedlemskap. Medlemskap skulle sannolikt så småningom leda till att värnplikten slopas, vilket i sin tur skulle innebära att försvarsviljan försvagas.

Det ekonomiska priset för ett Natomedlemskap är högt. Med tanke på landets knappa försvarsanslag är medlemskapet ingen lösning. Som Natomedlem skulle de administrativa och operativa utgifterna på årsbasis uppgå till ca etthundra miljoner euro. Skäl att minnas är också Natos rekommendation att medlemslandets försvarsbudget ska vara 2% av bruttonationalprodukten; idag är den i Finland ca 1,3 %.

Sannfinländarna är ett Natokritiskt parti som inte ser Nato som ett spöke eller en trollformel. Partiet förespråkar i första hand åtgärder som sätter det egna försvaret i skick och i andra hand en Natoutredning om för- och nackdelarna med ett medlemskap. Finland följer med utvecklingen av säkerhetsmiljön och fattar sina beslut självständigt. Finland försvarar finländarna och därför måste vi ha en egen stark, hela folkets försvarsmakt – också i det fall att vi någon gång väljer att söka medlemskap i Nato. Den mest sannolika katalysatorn skulle då vara en ansökan från Sverige. Sannfinländarna anser att det även i det fallet bör ordnas en rådgivande folkomröstning i frågan.

1.3 EU ger inga säkerhetsgarantier

En följd av det kalla kriget var att många finländare såg säkerheten som ett centralt skäl att rösta för en anslutning till Europeiska unionen. Önsketänkandet har under medlemsåren smulats sönder. Ett faktum är, att Finland som en del av EU är underställt stormaktspolitiken. Några verkliga

säkerhetsgarantier har vi inte. Trots Lissabonfördraget är det närmast sympati vi skulle få av EU i ett kritiskt läge, däremot ingen konkret hjälp.

I teorin är syftet med EU:s säkerhets- och försvarspolitik ett gemensamt försvar. I praktiken har unionen inte utvecklats mot en försvarsallians. Orsaken är enkel: majoriteten av EU:s medlemsstater hör till Nato. Det ligger inget förnuft i att bygga upp överlappande system.

För Finlands del är det viktigt att inom ramen för EU förbättra speciellt försörjningsberedskapen. Finland bör hålla hårt fast vid sin egen försvarsindustri. Sannfinländarna anser att exportlicensförfarandet inom vår försvarsindustri bör harmoniera med praxis i andra EU-länder. Vi kan till exempel ta modell efter Sverige. Framtiden för EU:s stridsgrupper kan diskuteras, för vad är förnuftet i hela konceptet om det inte kan användas då det behövs? Det lönar sig inte för Finland att offra sina begränsade medel för att i slutet av årtiondet ta sig an rollen som ledarstat för en stridsgrupp.

1.4 Nordiskt försvarssamarbete

Sannfinländarna förhåller sig positivt och pragmatiskt till ett nordiskt säkerhets- och försvarspolitiskt samarbete. Att utveckla ett sådant samarbete är naturligare än en aktiv medverkan i EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. Samarbete löser inte försvarsmaktens finansieringsproblem och ger inte heller några säkerhetsgarantier, men om det är till nytta för vår nationella försvarsförmåga, så är det enligt sannfinländarna värt att satsa på.

Vid ett fördjupat samarbete bör kontrollen över det nationella försvarets alla väsentliga kapaciteter bevaras och fötterna hållas stadigt på jorden. Varje nation bevakar sina egna intressen. Sverige vill inte ingå en försvarsallians med Finland. I Sverige uppfattas vårt land som en buffertstat. Norge, Danmark och Island för sin del litar på Nato. För dem ter sig ett nordiskt försvarssamarbete som ett pikant tillägg.

Konkret nytta av ett nordiskt samarbete skulle Finland ha främst när det gäller anskaffningar, utbildning och gemensamma övningar – också i anslutning till internationell krishantering. Nordefco är en funktionell och flexibel struktur för samarbete: varje land fattar beslut om deltagande från fall till fall och arbetet kan ske även i en mindre grupp av länder.

1.5 Internationell krishantering

Finland har deltagit aktivt i internationell krishantering, i FN-, EU- och i Natoleda operationer. Deltagandet är en del av Finlands utrikes- och säkerhetspolitik och en av försvarsmaktens lagstadgade uppgifter näst försvaret av det egna landet och handräckning. Uppgifterna bör dock ställas i prioritetsordning: försvaret av det egna landet ska alltid komma först.

Sannfinländarna betonar FN:s centrala betydelse. Däremot förhåller vi oss kritiska till EU:s krishanteringsoperationer, och särskilt kritiska till Natoleda operationer. Ett litet land borde enligt sannfinländarna inte ödsla sina medel på en militär krishantering som handlar om att med vapen tvinga fram fred. En kontrollerad fredsbevarande verksamhet som sker inom ramen för den egna beslutskompetensen är en helt annan fråga.

Då ett beslut att skicka finländska soldater till krishanteringsuppgifter har fattats i demokratisk ordning, ska beslutet naturligtvis också respekteras. Sannfinländarnas linje är att alltid stödja de egna trupperna, oavsett vad man anser om den aktuella operationen.

Finland får inte pruta på säkerheten för sina män och kvinnor som arbetar ute i världen. De ska erbjudas bästa möjliga skydd. Dessutom ska stödåtgärderna då de återvänder till hemlandet vara ändamålsenliga, även då det kan behövas psykisk eftervård.

Vid sidan av internationell hjälp bör Finland – på samma sätt som andra länder – tänka mer på det nationella intresset. Särskilt viktigt är det att Finland inte deltar i krishanteringsoperationer om de inte ökar landets militära kapacitet till exempel genom att öka det nationella kunnandet, försvarsmaktens internationella förmåga att samverka och ta emot hjälp eller genom att lugna ned sådana situationer i krisområden som direkt eller indirekt kan ge upphov till negativa säkerhetseffekter för Finland, till exempel via en ström av invandrare.

Enligt Sannfinländarna bör försvarsförvaltningen ha det direkta operativa ansvaret efter att ett politiskt beslut fattats om deltagande i en krishanteringsoperation, och inte som nu utrikesförvaltningen.

1.6 Det usla Ottawafördraget

Det politiska beslutet att godkänna Minförbudsfördraget år 2012 var ett strategiskt fel; det fanns inga militära och ekonomiska grunder för beslutet. Sannfinländarna var den enda samstämmiga grupp i riksdagen som röstade emot. I en verklig situation kommer detta beslut, fattat av de gamla partierna med de gröna som medlöpare, att kosta finländskt blod. Ansvaret vilar tungt på republikens dåvarande president, regering och alla riksdagsmän som röstat för fördraget.

Bland stormakterna används infanteriminor fortfarande i Ryssland samt i Kina och Förenta staterna. Det är ofattbart att vi skrev under fördraget om förbud mot minor, trots att den militära stormakt som vi lever granne med inte gjorde detsamma. Syftet är nu att före år 2016 ersätta de finländska rör- och sprötminornas prestanda med andra system innan minorerna ens föråldrats. Samtidigt läggs garnisoner ner, antalet krigstida trupper minskas och hela landets försvar ligger i vågskålen.

Infanteritrupporna är viktiga för Finlands försvar. Vi har långa gränser, men få försvarare. I den finländska terrängen finns det inget som kan ersätta minor. Sannfinländarna anser att Finland bör utreda möjligheten att lösgöra sig från Ottawafördraget. Finland bör åtminstone upprätthålla den beredskap som behövs för en snabb masstillverkning av infanteriminor.

1.7 Cybersäkerheten bör utvecklas

Samhället bör skydda sig från attacker mot datanät. I egenskap av stabilt land har Finland möjlighet att bli ett mönsterland inom cybersäkerhet. Cybersäkerheten bör vara en angelägenhet som hör till allmänbildningen. Regeringen har godkänt en cyberstrategi för Finland, men i offentligheten har man tigit om bristen, dvs. vår oförmåga att genomföra cyberattacker. Enligt sannfinländarnas uppfattning är ett hållbart försvar inte möjligt om förmågan till motattack saknas.

Cyberlagstiftningen bör utvecklas bland annat så att försvarsmakten ges befogenheter att övervaka nätet.

Också i framtiden kommer användningen av maktmedel mot en stat att vara en kombination av många medel. Nya hot innebär inte att användningen av militära maktmedel förlorar betydelse och vi bör inte i överdriven utsträckning låta oss påverkas av cyberhopen.

1.8 Effektiv gränsövervakning

Viktiga delar av säkerhetspolitiken är också gränsövervakningen, invandrarpolitiken och polisens verksamhetsförutsättningar. Vi bör således säkerställa en fortsatt effektiv gränsövervakning och noga kontrollera vem som kommer till Finland. God hjälp har vi av identifikationssystemet Eurodac. Sannfinländarna anser att Finland bör hålla sig utanför den för EU skisserade alleuropeiska invandrar- och flyktingpolitiken. Fördelen med detta skulle vara att vi då själva får bestämma vilka och hur många personer vi släpper in i landet.

I Finland har man på regerings- och myndighetsnivå inlett förberedelser för visumfrihet mellan EU och Ryssland. Processen har dock avstannat på grund av krisen i Ukraina. Sannfinländarna anser i alla fall att det är viktigt att man förbereder sig noggrant för en eventuell visumfrihet. Om ett beslut om visumfrihet någon gång fattas, bör tillräckligt med tid reserveras för förberedelserna.

Enligt inrikesministeriet skulle antalet personer som överskrider landgränsen mellan Finland och Ryssland snabbt till och med tredubblas om visumfriheten förverkligas. Risken är att den gränsöverskridande brottsligheten ökar och att smittsamma sjukdomar som redan övervunnits i Finland återkommer. Innan visumfrihet införs bör datasystemen uppdateras och gränsstationer byggas och bemannas på ett ändamålsenligt sätt både på den finländska och på den ryska sidan. Gränskontrollerna av ett växande antal resenärer bör kunna utföras på ett sätt som förebygger risksituationer.

Om EU för Finlands del fattar ett beslut om visumfrihet, bör EU delta med så stor ekonomisk insats som möjligt för att stärka Finlands gränsstationer. En eventuell visumfrihet berör ju Schengenområdet i sin helhet. Finland bör också i detta ärende kraftfullt hävda det nationella intresset.

Utlänningars markägande i Finland är enligt sannfinländarna principiellt problematiskt om finländares rätt till markförvärv är begränsat i ett land, vars medborgare kan köpa mark i Finland. I sådana fall bör äganderätt till mark i Finland enligt sannfinländarna begränsas i enlighet med ömsesidighetsprincipen. Det är skäl att granska frågan även ur ett säkerhetspolitiskt perspektiv.

2. Medborgarnas rättsskydd bör förbättras

Finländarna uppskattar rättvisa och har av tradition respekterat lag och ordning. Sannfinländarna respekterar fortfarande dessa nationella grundvärden och vågar också tala öppet om det. Även i det avseendet skiljer vi oss från de gamla partierna, som sällan lyfter fram finländarnas grundläggande värden.

Vanliga finländare litar fortfarande på domstolar och polisen. För att förtroendet ska bevaras kräver sannfinländarna bättre verksamhetsförutsättningar för myndigheter som ansvarar för lag och ordning. Funktionen hos de nya polis-, tvångsmedels- och förundersökningslagarna bör i detta avseende granskas i en kritiskt konstruktiv anda.

Med statens vilseledande benämnda produktivetsprogram hann man kortsynt skära ned domstolarnas, åklagarmyndigheternas och polisens resurser. Produktivetsprogrammet har ersatts av ett

effektivitets- och resultatprogram, men någon förbättring av situationen har inte skett.

Penningbesparingar är fortfarande det grundläggande – och kortsynta – målet för de gamla partiernas rättspolitik.

2.1 Polisens verksamhetsförutsättningar bör tryggas

Polisens verksamhetsförutsättningar bör tryggas i hela landet. Utryckningstiderna får inte vara oskäligt långa. För att garantera allmän laglydighet bör polisen vara synlig överallt i landet, också i glest bebyggda områden.

Som en följd av de misslyckade PORA-projekten har polisförvaltningen utvidgats och antalet poliser i fältarbete minskats. Nedläggningen av rörliga polisen var ett misstag, men trafikövervakningen måste ändå tryggas.

Vi kräver en ändring av resursallokeringen så att polisen har bättre möjligheter att synas och agera nära medborgarna och så att mål i domstolar fortskrider snabbare.

Det finns för få åklagarvakanser. Tvistemål, dvs. civilmål i domstolarna, har dessutom blivit för dyra med tanke på vanliga medborgares rättsskydd. Det är fel att medborgare allt oftare är tvungna att av penningsskäl avstå från att föra ärenden till domstol. Rättshjälp finansierad av staten bör därför bli effektivare och förlikningsförfarandet i tvistemål utvecklas.

2.2 Strafflagarna bör motsvara rättsuppfattningen

Brottmålslagstiftningen måste utvecklas så att den motsvarar dagens brottslighet. De gamla partiernas och De grönas uppfattningar om straffrätt har fastnat i ett vänsterliberalt tänkande som såg sina bästa dagar på 1960-1980-talet. Tack vare sannfinländarnas indirekta påverkan har situationen under de senaste åren förbättrats, men fortfarande är straffen på flera sätt oskäligt milda, till och med jämförbara med straff i Sverige, för att inte tala om straffen i flera andra EU-länder. De motsvarar inte i tillräcklig grad vanliga finländares naturliga rättsuppfattning, speciellt som straffskalan i sig i många fall skulle göra det möjligt att utdöma kännbarare straff.

Särskilt straffen för sexualbrott kränker människors, för att inte tala om offrens, rättsuppfattning. Första gången en våldtäktsman grips klarar han sig ofta med en varning (= s.k. villkorligt straff), dvs. han behöver inte sitta en enda dag i fängelse. Samtidigt bör man komma ihåg att bevisvärderingen i sexualbrott ofta är svår.

Lika ynkliga straff ges även i brott mot liv och misshandelsbrott. I internationell jämförelse utmärker sig Finland därigenom, att mördare som döms till livstidsstraff ofta frigges efter 12-14 år. Ett straff i form av fotboja är oroväckande mildt och knappast tillräckligt för att motivera gärningsmannen till laglydighet.

2.3 Brottslingar får inte löna sig

En följd av den slappa straffrättspolitikerna var bland annat uppkomsten av ett frälsestånd bestående av småförbrytare som utan påföljder kunde råna butiker och bära ut stöldvarorna utan att bry sig om en ensam skräckslagen kassaarbetares protester. Dessa brottslingar kunde, ifall de blev fast, skrattande riva itu böteslapparna som polisen skrev ut, eftersom obetalda böter utskrivna av polis inte kunde förvandlas till fängelse. Också utmätningssmannen var i praktiken maktlös. Sannfinländarna anser det bra att förvandlingsstraff för böter återinförs. Brottsbeteckningen för snatteri, dvs. att öppet bära ut varor från butiken trots förbud (öl) bör ändras till stöld.

Ekonomisk brottslighet på hög nivå är för gärningsmännen alltför ofta lönsam också med tanke på den milda straffpåföljden. Gränslinjen mellan ekonomisk brottslighet och grå ekonomi är oklar. En förnuftigt inriktad extra satsning på en polis- och annan myndighetsundersökning om grå ekonomi återbetalar sig med ränta; det handlar ju om skattesmitning i miljardklassen. För att statens fordringar ska kunna tryggas så bra som möjligt krävs ett aktivare samarbete mellan myndigheter redan då en förundersökning inleds.

Ekonomisk brottslighet kan till exempel röra sig om en sådan ny form av brottslighet, där välinformerade aktörer i branschen planmässigt begår gärningar som medför en brottsrisk. När det är fråga om denna typ av planmässig brottslighet bör domstolarna inte ge villkorliga domar bara av den anledningen att den åtalade inte tidigare åkt fast, dvs. han/hon är förstagångsförbrytare. Sannfinländarna anser att straffets förebyggande, avskräckande effekt bör vara större än idag.

Krafttag bör tas mot den organiserade brottsligheten. Kriminella gäng hör inte hemma i vårt trygga land. Det ökade antalet gäng och gängmedlemmar under de senaste åren visar att nuvarande lagstiftning och resurser inte räcker till. Och den möjlighet till åtalsuppgörelse av amerikansk modell som nu införs i Finland kan ifrågasättas; det nya systemet innebär att den brottsmisstänkte genom att erkänna brottet kan komma undan med ett lindrigare straff. Åtalsuppgörelse kunde prövas under en viss tid för att lätta den överbelastning som polis- och åklagarmyndigheterna på grund av bristande resurser utsätts för.

2.4 Lagstiftningen om hatbrott bör förnyas

Lagstiftningen om hatbrott och brott mot trosfrid, inklusive de grövsta nätskriverierna, bör utvecklas. Viktigt är då att noga sörja för att åtals- och domstolspraxis är objektiv, dvs. att samma kravnivå gäller för alla grupper, till exempel med avseende på religioner/irreligiositet och etniska majoritets- och minoritetsgrupper.

Vid utvecklingen av lagstiftningen om hatbrott bör man se till att en normal politisk diskussion inte begränsas. Lagen om hatbrott bör skrivas så att praxis för lagtolkningen inte såsom i vissa EU-länder innebär en omvänd bevisbörda enligt vilken den misstänkte själv ska bevisa att det inte fanns rasistiska motiv till hans/hennes gärning. Enligt västerländsk rättsordning är var och en oskyldig tills motsatsen bevisas.

2.5 Brottslingar får inte gynnas

Finlands straff- och ordningslagar bör utvecklas så att konstaterade missförhållanden kan avlägsnas även i det fall att missförhållandet beror på en handling som begåtts av en etnisk minoritet. Etnisk finkänslighet får inte hindra lagstiftaren från att reagera på samma sätt som han skulle göra om förorsakaren av samma missförhållande skulle ha varit en urfinländare.

Fängelseförhållandena i Finland är mycket goda och fångarna har ingen arbetskyldighet. Ett fängelsedygn kostar samhället ca 200 euro. Fångar i moderna fångelser lever i bättre förhållanden än vad tusentals borttynande åldringar med bristfällig vård gör. Detta är inte rätt. Personer som med brottsliga avsikter kommit från andra länder till Finland bör placeras i fångelser i deras

ursprungsländer. En lösning på problemet med fullsatta fängelser är inte att stänga dem eller att mildra straffen.

Den största svagheten i våra fängelsestraff är bestämmelserna och praxis som gynnar brottslingar genom att möjliggöra snabb villkorlig frigivning och avtjänande av straff i öppen anstalt. Öppen anstalt är en straffform som används av sparskäl även för brottslingar som på grund av sin brotthistoria och med tanke på medborgarnas säkerhet borde placeras i sluten anstalt. Som s.k. förstagångsförbrytare och därmed berättigad till snabb villkorlig frigivning behandlas även en sådan flerfaldig förbrytare som tidigare avtjänat hårda straff, men som efter det senaste brottet hållit sig tre år utanför fängelse.

Fängelsepersonalens och dess familjers säkerhet och integritet måste garanteras.

Utvisning av en invandrare som gjort sig skyldig till grovt brott eller flera brott borde vara möjligt oftare än idag. Organiserad och återkommande tiggeriverksamhet bör fås bort från gatorna genom lagstadgade åtgärder; vi vill inte ha hit den brottslighet och de andra negativa konsekvenser som tiggarna för med sig.

Att placera ungdomsbrottslingar (särskilt unga i åldern 15-17 år) i traditionell fängelsemiljö bör fortfarande ske endast undantagsvis. Det inte heller lyckat att en ung meddelas flera varningar efter varandra (= villkorliga domar) eller i praktiken böter som inte kan förvandlas till fängelse. Sannfinländarna anser att det är skäl att utveckla samhällstjänstliknande anmärkningar som gärningsmannen ska rätta sig efter så snart som möjligt efter handlingen.

2.6 Brottsoffrets ställning bör förbättras

Brottsoffrens ställning bör förbättras. Ett offentligt system för penningersättningar bör utvecklas. Viktigt är också att utvidga omfattningen av brott som faller under allmänt åtal, dvs. åtal ska inte kunna undvikas genom att hota offret.

Dessutom bör lagen och åtalspraxis utvecklas så att det inte är den som vid ett angrepp försvarat sig själv eller sin egendom som blir dömd. Idag slipper en brottsling som avbryts i sin gärning lätt undan.

2.7 Nej till speciallagstiftning och kulturell specialpraxis

Sannfinländarna anser att finsk lag och rättslivet i Finland även i fortsättningen bör utvecklas uttryckligen utgående från finländsk demokrati och jämlikhetsprincip. Därför bör vi säga nej till islamisk sharialag. Den bör inte ges något som helst förfäste i Finland, inte ens i släktens interna familje- och arvsfrågor och inte heller som mannens maktställning inom familjen.

Alla kvinnor och flickor som bor i Finland bör garanteras fulla och jämlika rättigheter samt rättsskydd. Jämställdhetsombudsmannens befogenheter bör i detta avseende utvidgas.

2.8 Vi behöver en grundlagsdomstol

Ett problem i grundlagsutskottets verksamhet är möjligheten till politisk tolkning i stället för juridisk tolkning. Sannfinländarna anser att det på högsta statsnivå behövs en politiskt oberoende grundlagsdomstol.

2.9 Ny riktning i kriminalpolitiken

Brottslingars lagliga skydd ligger på en hög nivå i Finland, däremot inte vanliga medborgares. Rättigheterna för en person som är misstänkt för brott har kontinuerligt ökat på bekostnad av utredningen av brott och sakägarnas rättigheter.

Sannfinländarna kräver lagar och handlingar som förbättrar vanliga medborgares rättsskydd och säkerhet och som respekterar deras rättsuppfattning. Vi kräver inte automatiskt strängare domar, utan rättvisare domar och domar som inte urvattnas genom en överdriven tillämpning av villkorliga domar och förtida frigivning.